

PARAULA I VIDA

Celebrem que la Verge Maria és «Mare de l'Església»

Al nostre Bisbat com en d'altres llocs, durant tot el mes de maig recordem, fem festa i invoquem la Benaurada Verge Maria, la Mare del Crist i la Mare de l'Església. Per una recent decisió del Papa Francesc, d'ara endavant, el dilluns després de Pentecosta —enguany s'escau el dia 21 de maig— arreu del món se celebrarà la **memòria litúrgica de Maria Mare de l'Església**. El decret comença amb aquestes paraules: «La joiosa veneració atorgada a la Mare de Déu per l'Església en els temps actuals, a la llum de la reflexió sobre el misteri de Crist i la seva naturalesa pròpia, no podia oblidar la figura d'aquella Dona (cf. Ga 4,4), la Verge Maria, que és Mare de Crist i, alhora, Mare de l'Església.»

Hem de recordar la madurada veneració litúrgica a Maria després d'una millor comprensió de la seva presència «en el misteri de Crist i de l'Església», com ha explicat el capítol VIII de la Constitució sobre l'Església (LG) del Concili Vaticà II. El Papa Francesc ha establert aquesta celebració «considerant la importància del misteri de la maternitat espiritual de Maria, que des de l'espera de l'Esperit en la Pen-

tecosta (cf. Ac 1,14) no ha deixat mai de tenir cura maternalment de l'Església, pelegrina en el temps».

Aquesta celebració ens fa recordar a tots els deixebles de Crist que, si volem créixer i omplir-nos de l'amor de Déu, cal fonamentar la nostra vida en tres realitats: la Creu, la Víctima i la Mare de Déu, comenta el Cardenal Robert Sarah, Prefecte del Dicasteri del Culte Diví. Aquests són els tres misteris que Déu ha donat al món per a ordenar, fecundar i santificar la nostra vida interior i per conduir-nos cap a Jesucrist. Són tres misteris per contemplar amb silenci i fe.

A la Verge Maria se li ha atribuït el títol de Mare de l'Església perquè engendrà el Crist, Cap de l'Església i va esdevenir mare dels redimits abans que el Fill lliurés l'esperit. Aquest títol marià ja era usat per Sant Ambròs de Milà (338-397), que veia que era indivisible el vincle entre Maria i l'Església. El Beat i aviat Sant Pau VI, Papa, va confirmar-lo en el discurs als Pares del Concili Vaticà II tingut el dia 21 de novembre de 1964, en la clausura de la 3a sessió del Concili Vaticà II, i establí que «amb aquest suau nom tot el poble cristià atorgui

d'ara endavant encara més honor a la Mare de Déu (...). Es tracta d'un títol que no és pas nou en la pietat dels cristians; tot al contrari. Sobretot amb aquest nom de Mare, preferint-lo a qualsevol altre, plau als fidels i a tota l'Església invocar Maria. Veritablement aquest títol pertany a l'autèntica substància de la devoció a Maria: troba la seva justificació en la dignitat mateixa de la Mare del Verb encarnat. Maria, com a Mare de Crist, també és mare de tots els pastors i fidels, és a dir, de tota l'Església.

Fem cas al Beat Pau VI, i durant aquest mes de maig, el dia 21 i sempre, amb l'ànima plena de confiança i d'amor filial, alcem els ulls cap a ella malgrat la nostra indignitat i la nostra feblesa. Ella, que ens ha donat amb Jesús, la font de la gràcia, no deixarà de socórrer l'Església, ara que floreixent amb abundància dels dons de l'Esperit Sant s'afanya amb un nou vigor en la seva missió de salvació. I la nostra confiança encara és més viva i més ferma, si considerem els lligams estretíssims que vinculen la nostra Mare del cel amb el llinatge humà.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Trobada espanyola anual de Delegats diocesans de Pastoral Vocacional

Els dies 11 al 13 d'abril va tenir lloc a Madrid la Trobada espanyola anual de Delegats diocesans de Pastoral Vocacional, organitzada per la Comissió episcopal de Seminaris i Universitats. Va ser presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i pel Vocal de la Comissió, Mons. Eusebio Hernández Sola, Bisbe de Tarazona, amb el Director del Secretariat, Rv. Mn. Sergio Requena. Les ponències centrals van anar a càrrec del professor Dr. Mario Óscar Llanos SDB, sacerdot salesià, Degà de la Facultat de Ciències de l'Educació a la Universitat Pontifícia Salesiana de Roma. Hi van participar 35 delegats i col·laboradors, representants de 25 diòcesis que ja es van citar per al proper mes de febrer de 2019 a Madrid. Per Urgell hi va assistir Mn. Alfons Velásquez, Delegat diocesà.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«No calia que el Messies patís tot això...?»

La narració dels dos deixebles que marxen de Jerusalem i tornen a Emmaús després del desastre de la mort de Jesús ha atret sempre la reflexió i la pregària cristianes. El centre de tota la narració és l'expressió de Jesús: «Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?» (Lc 24, 25-26). El Nou Testament anuncia el misteri de Jesús i la seva passió salvadora: «Crist es féu per nosaltres obedient fins a la mort, i una mort de creu» (Fl 2,7-8). L'expressió de Jesús als d'Emmaús dona un pas endavant: «No enteneu que havia de partir per entrar a la glòria?». Ja no anuncia només el

fet de la mort i la resurrecció de Jesús sinó que afirma que la salvació havia de ser d'aquella manera.

Alguns passatges del Nou Testament, especialment de la carta als Hebreus, subratllen la mateixa «conveniència»: «Convenia que el capdavanter de la salvació arribés a la plenitud per mitjà dels sofriments» (He 2,10). «Aquest és, realment, el sacerdot que ens calia: sant, innocent, sense taca... ofert una vegada per sempre» (He 7,26-27). Els autors místics del Nou Testament, contemplant la mort terrible de Jesús, el Fill, a la creu, han arribat a entendre una lògica misteriosa, profunda, en el centre del misteri del Déu fet Home. Tota l'espiritualitat i la mística cristianes han intentat penetrar en el

pou lluminós de les paraules de Jesús: No heu entès que havia de ser així?

En aquest «havia de ser així» hi ha el ressò del misteri del Déu fet Home que assumeix tot el que és humà, també i sobretot el límit d'allò que és humà, el sofriment i de la mort. La Plenitud de la vida humana en Déu no es podia fer sinó en l'entrega total del Fill fins a la mort. Nosaltres, com els místics autors del Nou Testament, estem cridats també a posar-nos davant del misteri de Jesús en la creu i intentar penetrar el seu pou de llum en la sorpresa, l'admiració, l'agraïment, la fidelitat.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

Celebremos que la Virgen María es «Madre de la Iglesia»

En nuestra Diócesis como en otros lugares, durante todo el mes de mayo recordamos, hacemos fiesta e invocamos a la Bienaventurada Virgen María, la Madre de Cristo y la Madre de la Iglesia. Por una reciente decisión del Papa Francisco, de ahora en adelante, el lunes después de Pentecostés —este año cae el día 21 de mayo— en todo el mundo se celebrará la **memoria litúrgica de María Madre de la Iglesia**. El decreto comienza con estas palabras: «La gozosa veneración otorgada a la Virgen por la Iglesia en los tiempos actuales, a la luz de la reflexión sobre el misterio de Cristo y su naturaleza propia, no podía olvidar la figura de aquella Mujer (cf. Ga 4,4), la Virgen, que es Madre de Cristo y, a la vez, Madre de la Iglesia.»

Debemos recordar la madurada veneración litúrgica a María después de una mejor comprensión de su presencia «en el misterio de Cristo y de la Iglesia», como ha explicado el capítulo VIII de la Constitución sobre la Iglesia (LG) del Concilio Vaticano II. El Papa Francisco ha establecido esta celebración «considerando la importancia del misterio de la maternidad espiritual de María, que desde la espera del Espíritu en Pentecostés (cf. Hch 1,14) no ha dejado de cuidar maternalmente de la Iglesia, peregrina en el tiempo».

Esta celebración nos hace recordar a todos los discípulos de Cristo que, si queremos crecer y llenarnos del amor de Dios, hay que fundamentar nuestra vida en tres realidades: la Cruz, la Víctima y la Virgen, comenta el Cardenal Robert Sarah, Prefecto del Dicasterio del Culto Divino. Estos son los tres misterios que Dios ha dado al mundo para ordenar, fecundar y santificar nuestra vida interior y para conducirnos hacia Jesucristo. Son tres misterios para contemplar en silencio y fe.

A la Virgen María se le ha atribuido el título de Madre de la Iglesia porque engendró a Cristo, Cabeza de la Iglesia y se convirtió en madre de los redimidos antes de que el Hijo entregara el espíritu. Este título mariano ya era usado por San Ambrosio de Milán (338-397), que veía que era indivisible el vínculo entre María y la Iglesia. El beato y pronto santo el Papa Pablo VI, lo confirmó en el discurso a los Padres del Concilio Vaticano II tenido el día 21 de noviembre de 1964, en la clausura de la 3.ª sesión del Concilio Vaticano II, y estableció que «con este suavísimo nombre todo el pueblo cristiano otorgue en adelante aún más honor a la Virgen (...). Se trata de un título que no es nuevo en la piedad de los cristianos; todo lo contrario. Sobre todo con este nombre de Madre, prefiriéndolo a cualquier otro, a los fieles y a toda la Iglesia le place invocar María. Verdaderamente este título pertenece a la auténtica sustancia de la devoción a María: encuentra su justificación en la dignidad misma de la Madre del Verbo encarnado. María, como Madre de Cristo, también es madre de todos los pastores y fieles, es decir, de toda la Iglesia».

Escuchemos al Beato Pablo VI, y durante este mes de mayo, el día 21 y siempre, con el alma llena de confianza y de amor filial, alcemos los ojos hacia ella a pesar de nuestra indignidad y nuestra debilidad. Ella, que nos ha dado con Jesús, la fuente de la gracia, no dejará de socorrer la Iglesia, ahora que floreciente con abundancia de los dones del Espíritu Santo se apresura con un nuevo vigor en su misión de salvación. Y nuestra confianza aún es más viva y más firme, si consideramos los vínculos estrechísimos que vinculan a nuestra Madre del cielo con el género humano.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Mn. Alzola anima ser testimonis de l'antropologia cristiana, en parlar de la ideologia de gènere

Primera catequesi pasqual a la Parròquia de Sant Ot a La Seu d'Urgell

Mn. César Alzola, Prevere del Bisbat d'Alcalá de Henares, llicenciat en matrimoni i família per la Universitat Lateranense de Roma, va parlar del «Cristianisme davant la ideologia de gènere», en la primera de les catequesis pasquals programades per la Parròquia de Sant Ot a La Seu d'Urgell, que es va celebrar el 16 d'abril al Casal Parroquial.

El professor Alzola va presentar als fidels una definició del que avui es coneix com «ideologia de gènere» que defensa que les diferències entre l'home i la dona són construccions culturals, independents del sexe. Per a aquesta ideologia, el determinant és el gènere (*gender*), que cadascú escull lliurement i el pot canviar quan vol, ja que encara que existeix el sexe biològic, aquest no és determinant ni en la vida ni en la personalitat.

Mn. Alzola va destacar com aquest és un desafiament per a l'Església d'avui i com els Sants Pares —Sant Joan Pau II, Benet XVI i el Papa Francesc— han advertit dels perills d'aquesta ideologia de gènere. Es vol eliminar la importància de la llei moral inscrita en la naturalesa humana i eliminar la diferència entre home i dona, masculinitat i feminitat. Aquesta ideologia porta a projectes educatius i directius legislatives que promouen una identitat

personal i una intimitat afectiva radicalment desvinculades de la diversitat biològica entre home i dona.

La falàcia profunda d'aquesta teoria i de la revolució antropològica que s'hi amaga és evident: l'home nega tenir una naturalesa preconstituïda per la seva corporeïtat, que caracteritza l'ésser humà. Nega la pròpia naturalesa i creu que és ell mateix qui l'ha de crear. Això contradiu el relat bíblic de la creació del Gènesi on Déu ens crea com a homes o dones i això pertany a l'essència del ser criatures humanes. Aquesta dualitat és essencial per a l'ésser humà.

El professor Alzola va destacar la necessitat que els cristians fóssim testimonis de l'autèntica antropologia cristiana amb el testimoni de vida a la pròpia família i també educant els joves en la necessitat d'acceptar el principi de realitat i de viure la fe i els límits de l'existència humana amb un sentit profund de sacrifici i oblació a Déu.

Un diàleg amb el professor entre els assistents cloqué aquesta primera conferència pasqual, a la que van ser presents els vicaris generals de la Diòcesi, Mn. Ignasi Navarri i Mn. Josep Maria Mauri, i en la que hi van assistir una bona quantitat de fidels que van omplir la sala.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Deixar-se trobar per Jesús és el secret per mantenir viva la flama de la vida espiritual» (13 de març).

@Pontifex: «Si cada dia trobem a Jesús i als germans, el cor no es refugia en el passat ni en el futur, sinó que viu l'avui de Déu en pau amb tothom» (14 de març).

@Pontifex: «Per preparar un futur veritablement humà, no n'hi ha prou amb rebutjar el mal, també cal construir junts el bé» (17 de març).

@Pontifex: «Jesús s'ha fet com el gra de blat a la terra i ha mort per donar vida; i d'aquella vida plena d'amor ve la nostra esperança» (17 de març).

Urgell participa en la IV Trobada de Càritas Catalunya a Lleida

1.200 voluntaris hi participen juntament amb els bisbes i treballadors de Càritas

La IV Trobada de Càritas Catalunya es va dur a terme el 14 d'abril als Camps Elisis de la ciutat de Lleida, amb la participació dels voluntaris, treballadors i responsables de Càritas d'Urgell, el Director diocesà, Josep Casanova, i el Delegat episcopal de Càritas, Mn. Jaume Mayoral, juntament amb l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. En aquesta trobada, organitzada per Càritas diocesana de Lleida, es van acollir 1.200 voluntaris i voluntàries de les deu Càritas diocesanes amb seu a Catalunya: Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu de Llobregat, Solsona, Tarragona, Terrassa, Tortosa, Urgell i Vic. Aprofundir en el compromís i en la tasca de transformació social que desenvolupen les deu Càritas diocesanes va ser l'objectiu compartit.

L'acte començà amb unes paraules de benvinguda a càrrec de Rafael Allepuz, Director de Càritas Diocesana de Lleida, agraint la presència dels voluntaris i el suport institucional de l'Ajuntament de Lleida, la Diputació de Lleida, la Generalitat de Catalunya, com de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), la Creu Roja, l'Associació Down i l'Acció Catòlica Obrera (ACO). Després, el President de Càritas Catalunya, Francesc Roig, posà en relleu les greus conseqüències socials derivades de la crisi econòmica, que cada cop accentua més el trencament de la nostra societat, obliguen a repensar i actualitzar contínuament les estratègies i les dinàmiques per a combatre la injustícia. Càritas té com a missió denunciar les desigualtats i les precarietats, i lluitar contra la marginació per a construir nous paradigmes i acompanyar els més necessitats.

Mons. Jaume Pujol, Arquebisbe de Tarragona i President de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), va animar a «sentir-nos part de l'acció de la caritat de totes les Càritas parroquials de les deu

diòcesis catalanes» i va agrair la tasca als 12.000 voluntaris de Càritas a Catalunya. Va cloure els parlaments Mons. Salvador Giménez, Bisbe de Lleida, que convidà els presents a sentir-se reunits per un mateix projecte i els demanà «coratge, força i paciència per a la transformació de la nostra societat».

El teu i el meu compromís

La ponència central fou a càrrec de Mn. Ramon Prat, Professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya i responsable durant anys de l'IREL, destacant el concepte «El teu i el meu compromís millora el món». Mn. Prat va encoratjar a fer una lectura creient de la realitat, que vol dir obrir els «ulls» a la realitat concreta i educar la mirada, eixamplar el «cor» des de la tendresa de Déu, i moure les «cames» per anar transformant la societat en comunitat. «Els voluntaris de Càritas avui, som l'expressió actual del Cos de Crist, encarnat, mort i ressuscitat, que ens ha donat l'Esperit Sant, del que l'Església n'és un signe i una presència en el món», va dir, afegint que «el voluntariat de Càritas és una escola d'aprenentatge que ens ajuda a passar de fer un compromís a estar compromesos».

La taula rodona «El meu compromís amb la comunitat», aplegà experiències de fe. El Consell de Direcció de Càritas Catalunya va fer una reunió amb la participació dels deu equips directius de les Càritas diocesanes amb seu a Catalunya, els bisbes i els arquebisbes de les diòcesis catalanes i els vicaris episcopals. L'Eucaristia fou presidida pel Bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez, i concelebrada pel Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella; Mons. Francesc Pardo, Bisbe de Girona; Mons. Agustí Cortés, Bisbe de Sant Feliu de Llobregat; Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell; i Mons. Romà Casanova, Bisbe de Vic.

AGENDA

- 5 de maig. Confirmacions a Santa Maria de Balaguer. / Vetlla i processó al Santuari de les Sogues. / Pasqua del Malalt al Sant Crist Balaguer, a les 10.30 h. / Concert dels Petits Cantors del Principat d'Andorra a la Catedral de Santa Maria d'Urgell, a les 21 h.
- 6 de maig. Confirmacions a Vallfogona, a les 10.30 h. / Confirmacions a Gerb, a les 12 h.
- 7 de maig. Assemblea de Càritas Europa, fins al 9 de maig. / Visita d'alumnes de la Facultat Antoni Gaudí de Barcelona.
- 8 de maig. Trobada de preveres joves de Catalunya amb el Cardenal Barbarin, a les 10.30 h.
- 10 de maig. Confirmacions a la Massana, a les 11 h.
- 11 de maig. Confirmacions a Encamp.
- 12 de maig. Confirmacions a Ponts. / Entrega de premis del Concurs Bíblic. / Nit de Fàtima amb processó i missa al Santuari de Meritxell. / Trobada festiva de Mans Unides.
- 13 de maig. Missa de Fàtima a la Massana.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

- 7. □ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Fets 16,11-15 / Sl 149 / Jo 15,26-16,4a]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, mrs., venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), rel. benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. X-XI); sant Benet II, papa.
- 8. □ **Dimarts** [Fets 16,22-34 / Sl 137 / Jo 16,5-11]. Sant Eladi, bisbe; sant Bonifaci IV, papa; beat Jeremies de Valàquia, rel. caputxí; beat Lluís Rabatà, prev. carmelità; beata Carme del Nen Jesús (González Ramos), rel. fund. Franciscanes dels Sagrats Cors.
- 9. □ **Dimecres** [Fets 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jo 16,12-15]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Cate-

rina de Bolonya, verge; santa Casilda, verge.

10. □ **Dijous** [Fets 18,1-8 / Sl 97 / Jo 16,16-20]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia, doctor de l'Església i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. □ **Divendres** [Fets 18,9-18 / Sl 46 / Jo 16,20-23a]. ■ **Lleida:** sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.

12. □ **Dissabte** [Fets 18,23-28 / Sl 46 / Jo 16,23b-28]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Ro-

ma; sant Pançraç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de la Calzada (Riça), patró dels enginyers de camins, canals i ports; Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ **Diumenge vinent**, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.) [Fets 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23; o bé: Ef 4,1-13 (o bé, més breu: 4,1-7.11-13 / Sl 46 / Mc 16,15-20)]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. Congr. del Sagrat Cor de Bétharram; sant Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA, 1872).

Diumenge VI de Pasqua (B)

COMENTARI

Vosaltres sou els meus amics si feu el que Jo us mano

L'encontre de Pere amb el centurió Cornelio clourà amb l'informe a l'església de Jerusalem: *Déu ha fet també als pagans la gràcia de la conversió que porta a la vida* Perquè si Déu els concedia el mateix do (l'Esperit) que a nosaltres que hem cregut en Crist, qui era jo —Pere— per a oposar-me a Déu? (Ac 11,17s).

Interessa molt que sigui Pere qui enceta l'obertura missionera als gentils. El discurs, darrer de Pere en Ac, marca l'inici de la missió als gentils insistint que, per seguir Crist, no cal observar la Llei de Moisès.

Déu no fa diferències a favor d'uns o altres: fidel a la Història de la Salvació quan el Senyor elegí Abram (Gn 12,1s), primer Déu envià la seva paraula als israelites; però ara el mateix missatge de Salvació en Jesucrist, Senyor de tots, s'anuncia també als gentils.

El criteri per valorar un esperit és veure si prové o no de Déu. *Tothom qui estima*, testimoniant el seu origen, es reconeix nascut del Déu que és amor.

Ben mirat, mai el primer és estimar sinó ser estimat.

No som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; Ell ha estat el primer d'estimar-nos. Com en l'amor humà: primer el fill és ja estimat sense adonar-se'n; més tard se n'adona i aprèn a donar gràcies; finalment el fill es llença també ell a estimar.

El simbolisme del cep cedeix el pas al fet de l'amor.

Acaba la secció anterior (v. 1-8) dient: *La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit essent deixebles meus.* Ara Jesús retorna a l'amor amb què el Pare l'estima, fonament i motor del seu amor als homes. *Jo us estimo tal com el Pare m'estima.* Hi ha vincle de identitat entre l'amor del Pare al Fill, del Fill al Pare i als seus deixebles, i dels deixebles al Senyor i entre ells.

Ningú no té un amor més gran que el qui arisca/dona la vida pels seus estimats. Recordem el Catecisme núm. 605: *No hi ha hagut, no hi ha, ni haurà cap home pel qual Crist no hagi patit.* No tots són amics de Jesús responnent bé al seu amor; sí són tots estimats d'Ell.

Per això exhorta: *Manteniu-vos en l'amor que us tinc.* Amb un criteri de verificació: *Si observeu els meus Manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc.*

Passant així d'estimats a amics.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 10,25-26.34-35.44-48)

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu.» Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.» Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

▶ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contempen la salvació. O bé: Al-leluia.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contempen la seva salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R. Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en Crist d'alegria. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 4,7-10)

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor. Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 15,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mano. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mano: que us estimeu els uns als altres.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 10,25-26.34-35.44-48)

Cuando iba a entrar Pedro, Cornelio le salió al encuentro y, postrándose, le quiso rendir homenaje. Pero Pedro lo levantó diciéndole: «Levántate, que soy un hombre como tú». Pedro tomó la palabra y dijo: «Ahora comprendo con toda verdad que Dios no hace acepción de personas, sino que acepta al que lo teme y practica la justicia, sea de la nación que sea». Todavía estaba hablando Pedro, cuando bajó el Espíritu Santo sobre todos los que escuchaban la palabra, y los fieles de la circuncisión que habían venido con Pedro se sorprendieron de que el don del Espíritu Santo se derramara también sobre los gentiles, porque los oían hablar en lenguas extrañas y proclamar la grandeza de Dios. Entonces Pedro añadió: «¿Se puede negar el agua del bautismo a los que han recibido el Espíritu Santo igual que nosotros?». Y mandó bautizarlos en el nombre de Jesucristo. Entonces le rogaron que se quedara unos días con ellos.

▶ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación. O bien: Aleluia.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

▶ Lectura de primera carta del apóstol san Juan (1Jn 4,7-10)

Queridos hermanos, amémonos unos a otros, ya que el amor es de Dios, y todo el que ama ha nacido de Dios y conoce a Dios. Quien no ama no ha conocido a Dios, porque Dios es amor. En esto se manifestó el amor que Dios nos tiene: en que Dios envió al mundo a su Unigénito, para que vivamos por medio de él. En esto consiste el amor: no en que nosotros hayamos amado a Dios, sino en que él nos amó y nos envió a su Hijo como víctima de propiciación por nuestros pecados.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 15,9-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Como el Padre me ha amado, así os he amado yo, permaneced en mi amor. Si guardáis mis mandamientos, permaneceréis en mi amor, lo mismo que yo he guardado los mandamientos de mi Padre y permanezco en su amor. Os he hablado de esto para que mi alegría esté en vosotros y vuestra alegría llegue a plenitud. Este es mi mandamiento: que os améis unos a otros como yo os he amado. Nadie tiene amor más grande que el que da la vida por sus amigos. Vosotros sois mis amigos si hacéis lo que yo os mando. Ya no os llamo siervos, porque el siervo no sabe lo que hace su señor: a vosotros os llamo amigos, porque todo lo que he oído a mi Padre os lo he dado a conocer. No sois vosotros los que me habéis elegidos, soy yo quien os ha elegido y os he destinado para que vayáis y deis fruto y vuestro fruto permanezca. De modo que lo que pidáis al Padre en mi nombre os lo dé. Esto os mando: que os améis unos a otros.»